

Humilitat i esperança

Dll, 30/03/2020 per Catalunya Religió

(Albert Batlle, Josep Maria Carbonell, Miriam Díez, Eugeni Gay Montalvo, David Jou, Margarita Mauri, Josep Miró i Ardèvol, Montserrat Serrallonga, Francesc Torralba / [La Vanguardia](#)) La pandèmia ha sacsejat profundament els nostres hàbits i estils de vida. Hem hagut d'aturar el ritme, i això en una societat hiperaccelerada és traumàtic. Ens hem hagut de quedar a casa i capbussar-nos en la vida digital per poder contactar amb els que estan lluny. També hem hagut de conviure amb els pròxims, i això és una profunda prova de tolerància i de respecte.

Ens hem sentit atònits, desconcertats, també impotents davant els efectes catastròfics del virus. Moltes persones ens han deixat. Ja no hi són. Darrere les xifres hi ha persones de carn i ossos, famílies que senten el dol pels seus éssers estimats. Els més vulnerables han estat les primeres víctimes. S'han hagut de prendre decisions difícils en circumstàncies extraordinàries i els professionals de la salut han donat un exemple d'entrega, de sacrifici, posant tot el seu talent i la seva energia vital al servei dels malalts. Hi hagut gestos de solidaritat comunitària, també expressions d'indignació, de ràbia, d'impotència i de por.

Tota crisi és una ocasió, un temps oportú per repensar el que realment és valuós a les nostres vides, allò que dona sentit a la nostra existència. Quan tot trontolla, quan el que era sòlid s'esquerda, sentim vertigen, ens preguntem qui som, per què hi som i, sobretot, què és el que ens sosté quan l'enginy humà i la tecnologia són insuficients. És quan realment ens preguntem què és el que té valor i quines són les nostres prioritats vitals.

La crisi ens ha fet pensar. **Albert Camus** en la seva magistral novel·la *La pesta* també s'endinsa a pensar les desastroses conseqüències de l'epidèmia que castiga la ciutat d'Oran. El doctor **Rieux** s'entrega fins al límit de les seves forces per salvar vides humanes, mentre que el pare **Paneloux**, jesuïta, mira de consolar els seus conciutadans des de dalt de la trona.

La crisi fa pensar a l'un i a l'altre, a l'agnòstic i al creient. El doctor Rieux maleeix Déu i el món, es revolta davant d'una creació en la qual els innocents moren. El pare Paneloux mira de transmetre esperança i confiança als fidels, tot posant la mirada en el Déu Amor.

Dues virtuts emergeixen en temps de crisi: la humilitat i l'esperança. Quan tot s'esfondra, ens adonem que som febles, fràgils i vulnerables, que estem exposats al mal, al sofriment, a la malaltia i a la mort. Prenem consciència dels nostres límits, i això és, justament, la virtut de la humilitat. A la vegada, ens adonem que hem d'ajudar-nos mútuament, que sols no ens en sortim, que ens necessitem els uns als altres, en definitiva, que l'individualisme imperant no és la solució, com tampoc no ho és la sortida unilateral.

Copsem, també, que la categoria clau per entendre el nostre món és la interdependència. El papa **Francesc** la desenvolupa a *Laudato Si'*. Tot està connectat, tot forma una gran xarxa. No ens podem desentendre del que passa lluny, perquè tard o d'hora ens afectarà. El tot i la part estan relligats. Això ens fa ser més humils, més comprensius i també més solidaris amb els que pateixen. Vivim en un món global i necessitem, per viure-hi, una nova consciència global.

La crisi ens pot conduir a la tristesa, al desconsol i a la desesperació, però també és el moment oportú i adequat per fer créixer la virtut de l'esperança. És justament quan tot és fosc i àrid, en els Divendres Sants de la història, quan necessitem, més que mai, la virtut de l'esperança. Aquesta petita gran virtut, com deia *Charles Péguy*, neix com un brot que ha de ser cuidat i atès. Hem de tenir esperança en la ciència i en la intel·ligència cooperativa per trobar la solució. Hem de tenir esperança en els mandataris polítics, que sabran prendre les decisions pensant tothora en el bé comú i arraconant les seves aspiracions partidistes. Hem de tenir esperança en la força espiritual de la ciutadania per recomençar i per tornar a emprendre la vida normal.

Els cristians creiem que en aquesta crisi no estem sols, que Déu vetlla per nosaltres i ens comunica la força per generar pau allí on hi ha neguit, alegria allí on hi ha tristesa, confiança allí on hi ha escepticisme. Hem de ser agents d'esperança i no profetes de calamitats. Sal i llum al món. Per això, ens cal actuar i pregar molt. La pregària és una gran font de transformació interior i, a la vegada, un enorme doll d'energia que permet transfigurar la crisi en oportunitat, el patiment en aprenentatge, l'escepticisme en confiança.